

ion drăgușanul
luntrea de ceară

ion drăgușanul

luntrea de ceară

Editura MUȘATINII
Suceava, 2018

Proiect editorial realizat cu sprijinul
CONSILIULUI JUDEȚEAN SUCEAVA
Președinte: *Gheorghe FLUTUR*

Centrul Cultural „Bucovina” Suceava

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Editura „Mușatinii”
Suceava, str. Tipografiei nr. 1,
Tel. 0230 523640, 0757 076885 (I.D.)
Director general: *Gheorghe DAVID*



tipar: **Grup Mușatinii**
tipografie · editură · producție publicitară
SUCEAVA, tel.: 0230 523640

Iconarismul modern

Despre mișcarea „Iconar” aflasem câte ceva, pe când eram foarte tânăr, de la Arcadie Arbore, care, sub numele său real, Mihai Bânda, publicase poeme în revistele conduse de Mircea Streinul și de Constantin Loghin, dar de o adevărată inițiere în acest fenomen literar bucovinean aveam să beneficiaz datorită lui George Damian și lui Mihail Iordache. Damian avea relații strânse de prietenie și o corespondență săptămânală cu legendarul Iulian Vesper, care locuia în București, iar cu Teofil Lianu se vedea adesea și, pe măsură ce el însuși se iniția în relaționările iconariste, mi le deslușea răbdător și mie, care simțeam o adevărată fascinație față de relaționarea cu strămoșii, cu sinele universal și cu viața. Aveam un fel propriu de a percepe aceste relaționări, dar și un clocot metaforic surprinzător, care îmi permitea orice.

În timp, observasem că iconarismul modern prinsese contur, la Suceava, prin scrisul lui Dimitrie Loghin, pictorul și profesorul nostru de desen, care ucenicise liric sub aura lui Mircea Streinul, al lui George Damian, al lui Constantin Ștefuriuc, al lui Roman Istrati și al meu. Exista încă, în paralel, și iconarismul clasic, prin Teofil Lianu, Arcadie Arbore, Vasile Pânzaru, Dumitru Oniga și George Damian, dar Ștefuriuc, Istrati și eu încercam, în aceleași coordonate, altceva. Cândva i-am zis lui Ștefuriuc despre iconarismul practicat de noi, iar udeșteanul s-a speriat, implorându-mă panicat să nu mai spun vreodată chestia asta: „Tu nu ai văzut cum

au fost condamnați la temniță Lianu și Pânzaru, în '75, pentru iconarism?". Nu văzusem, pentru că nu participasem la procesul public, susținut în Casa de Cultură, și nici nu aflasem nimic. Nu înțelegeam cu ce ar putea dăuna iconarismul ordinii publice și societății românești în general, așa că m-am tot străduit să scriu cât mai iconarist cu putință, dar fără a mai aduce vreodată subiectul în discuție. Știam că și colegul meu de an, Roman Istrati, a abordat iconarismul, iar poemele pe care le publica în revista liceului m-au obligat spre lecturi filosofice, pe care, instinctual, le-am început cu eseurile lui Ralph Waldo Emerson, care trăgeau discret perdelele înspre „Fenomenologia spiritului”, astfel încât lumina Hegel să nu te orbească dintr-odată.

Când a venit vremea să lucrez cărțile de poezie ale lui Roman Istrati, culegându-i manuscrisele sau dactilogramele îngălbenite de vreme, am conștientizat pe deplin că un iconarism modern încă se mai practică în Bucovina, inclusiv de către poeții de dincolo de sârma ghimpată. Și am decis să atenționez asupra lui, asumându-mi o practică iconaristă a aparițiilor editoriale simultane, gândindu-mi cartea proprie în consens de fârtate cu Roman Istrati, inclusiv prin titlul comun, ceea ce nu s-a mai făcut, deși ar fi trebuit. Nici eu, nici Istrati și nici poezia de după noi nu au nimic de câștigat din constatarea existenței unei mișcări iconariste moderne, câtă vreme spiritul lui Mihai Iordache nu mai locuiește în nimeni, dar consider că este o datorie să atenționez asupra ei.

Ion Drăgușanul

tot irosind în mine un copil

m-au tras pe sfoară legile, morala,
credințele și zeii pământești
neîndrăznind să zvârl cu îndoiala
și să deschid spre cer niște ferești,
mi-au pus cununi de spini și m-au rănit
înlănțuindu-mi sufletul pe veci
cu dogmele ca lanțul ruginit
în mușcături sălbatice și reci,

iar eu mi-am dus osânda resemnat,
în loc s-apuc de bardă și să tai
cu sufletul minciuna – un păcat,
mințiră ei, ce m-ar goni din rai,
și-astfel îndur, că azi e prea târziu,
un purgatoriu fals și inutil,
și-astfel exist supus, fără să fiu,
tot irosind în mine un copil

care visa, se bucura de viață
iubind cu-nfrigurare frumuseți,
doar înspre el nemernica povață
continuă s-arunce cu săgeți

eu nu mai vreau să mă mai las mințit

îmi număr zilele și nu mă mai supun,
ce mi-a rămas mă lupt să-mi aparțină,
nu mă prefac de sărbători mai bun,
nu-mi născocesc vreo vină fără vină,
nu mi-am dorit nicicând să vin aici
ca să îmi sfâșii sufletul cu biciul,
nu mi-am dorit să sufăr fără sens și nici
nu m-am născut cândva pentru supliciu

acestei vieți ca o cutreierare
de lungi frunzișuri rupte de furtună
din ramurile lor de alinare
și prăbușite veșnic în minciună,
eu nu mai vreau să mă mai las mințit,
nu-s vinovat pentru această viață,
iar de tânjesc să fiu doar fericit
așa cum numai sufletul mă-nvață

nu poate fi nici vină, nici păcat,
deci nu-mi asum vreo altă ispășire
că sufletul mi-i pururi însetat
în largul lui divin de fericire

cântecul nescris

pe cobza mea cu-nchipuite strune
un cântec s-a pierdut și el, nescrisul,
e cel ce-n clipa asta mă răpune
pe când zăresc în cântec paradisul
cu lungi creneluri oferite vamă
la trecerea din cântec în nimic,
dincolo de cuvinte – numai teamă,
deșertăciuni de care mă dezic

urmând să mă întorc la cobza frântă
cu cântece deja pietrificate
și să mă iau cu vremile la trântă
și să mă aflu iar singurătate,
căci fără cântec sufletul meu piere
și adierea vântului îl duce
acolo unde nu e înviere
nici pentru cel care-a sfârșit pe cruce,

acolo unde cântecul nescris
nu își găsește calea înspre viață
de parcă-ar fi în sufletu-mi ucis;
iar moartea de la cântec se învață

cina cea de taină

la cina mea întotdeauna singuri
s-au adunat străbunii și urmașii
ca salahori pribegi ai unei linguri
cu taina cinei vindecându-și pașii:
ne așezam cutremurați în iarbă
și-aveam niște mesteceni lumânări,
dar și tovarăși încântați să soarbă
din nostalgia pentru depărtări

și când frângeam din pâini și din visare,
și când gustam din vinul ca un sânge,
înnobilat de-aceeași depărtare
deasupra cerul începea a plânge
căci nu-mi știam strămoșii, doar străbunii
și doar urmașii care au să vină,
pe care îi zărisem în cărbunii
din vatra pregătită spre hodină,

dar conștienți de taina sfintei cine,
când luna precum pâinea proaspăt frântă
prin suflete ne zugrăvea destine,
noi ascultam tăcerea: auziți? iar cântă!

vino, să vezi și să te bucuri, plouă!

stau lângă foc și-mi povestesc străbunii
ce a mai fost prin cer cât am lipsit
și sufletul mi-i tare ostenit
de ce înseamnă viață pentru unii:
ți-am pregătit o ploaie, zice tata,
pe frânghiile ei să te scobori,
mai ai de ispășit, încă nu-i gata
osânda vieții printre muritori:

mai lasă-l, zice mama bucuroasă
să îmi atingă sufletul încet
cu gesturi delicate, cu regret
că nu mă-ntorc definitiv acasă,
dar intervin părinții din părinți
și visul mamei îl îndepărtează:
întoarce-te, căci știi, de mai contează,
precum în cer așa-i și pe pământ!

și iarăși rupt din mama mea în două
cobor pe frânghii tot mai ostenit
și-aud o voce calmă: te-ai trezit?
vino, să vezi și să te bucuri, plouă!

și-atunci am priceput să sunt lumină

întâi și-ntâi mi-au spus doar cum mă cheamă
și cine-o fi să fiu pe-acest pământ
și nu văzusem caii de aramă
cum galopau cu coamele în vânt,
apoi cu viața m-am luat la trântă
cum e îndătinat și cum e drept
și am simțit doar o durere frântă
când o copită m-a izbit în piept,

mi-am ostit durerea cu neectarul
din cupele plăcerilor firești
și parcă m-a cuprins cumva amarul
când întrebam prin mine: cine ești?,
fără să văd cum caii se înșiră
în cavalcada zărilor fecunde
ca visurile ce se risipiră
și nimeni nu-și mai amintește unde

și-am vrut să-ncalec, să m-arunc în șea
când și-or alege caii mei hodină,
dar m-a izbit definitiv o stea
și-atunci am priceput să sunt lumină

frumoasă-i viața, suflete, hai, cântă!

frumoasă-i viața, îi șoptesc de-o viață
acestui trup ce mă slujește bine,
deși-s nemulțumit că nu învață
să fie-ntruna proaspăt ca și mine,
iar el adesea ostenit de cale
se-ntoarce cu o molcomă dojană
și-mi zice cu muștrările-i agale:
ce-i, suflete, îți arde de hârjoană?

și râd cu munți desferecați din vreme,
cu apele în clocot răcoros,
de parcă doar de trupul meu m-aș teme
că n-o să-mi fie poate de folos
în ceasul sfânt al cărților nescrise
pe care cred că-o să le iau cu mine
de nu vor fi tocmai atunci ucise
în acest trup, ce mă slujise bine,

dar ce contează, trupu-mi se intrigă
și în lumina zărilor împlântă
un curmeziș al vremilor și-mi strigă:
frumoasă-i viața, suflete, hai, cântă!

acoperă discret captivii vieții

orașul însă merge mai departe,
dar se golește-n marșul său de sine
și-n rafturi lăcrimează câte-o carte
când o ating doar degete străine,
când rândurile lungi și mlădioase
spre veșnicie numai despletite
din mâinile acelea curioase
au de-nfruntat privirile pripite,

priviri de oameni care trec și trec
prin frumusețea blândului oraș
dincolo de coperte și eșec
spre țelul altei zile uriaș,
dar depărtat de cărțile orfane
ce lăcrimează doar singurătate
și le-nspăimântă trecerea-n coloane
spre împliniri grăbite și ciudate,

iar cărțile cuiva rămân de veghe
și se ascund dacă zăresc drumeții,
cotoarele, în rafturi, ca o zeghe
acoperă discret captivii vieții

și nu l-aș da, să-l ceară Dumnezeu

spun filosofii lumii ancestrale
că-ntâi și-ntâi s-au auzit poeme
și năvăliră preoții pe cale
să ne explice cântecul, să cheme,
să prăbușească lumea-n umilire
și să o urce uneori pe cruce,
și-atunci poeții au orbit, s-apuce
pe altă cale și să dea de știre

că-n vetrele din cer ne stau părinții
și tatăl nostru fără de păcate,
dar desfăcând cuvintele cu dinții
poeții dispărură din cetate
și vin numai în zori, să ne privească
ciudatele lumești îngenunchieri
și-ncătușarea veșnică în ieri
din care să scăpăm nu se mai poate,

de-aceea-mi țin poemul pentru mine
drept spațiu sacru-n care numai eu
să mă răsfaț cu ce-i frumos și bine,
și nu l-aș da, să-l ceară Dumnezeu

hai, omule, sloboade-te din frici!

hai, omule, sloboade-te din frici!,
s-a auzit o voce dinspre cer
când mamele mai lăcrimau pe-aici
deasupra ierbii rouă și mister,
pe când pocneau din bici alți arendași
ai resemnării noastre seculare
ca să pășim prin iarbă fără pași
și fără urme mărturisitoare:

ați observat că nu mai sunt cărări?,
întreabă iarba, dar nu știu pe cine,
iar păsările lunecă spre zări
cu aripa în zbatere prin mine
de parcă m-ar târî spre libertate,
spre slăvile căzute în înalt,
și-atunci mă iau de suflet, poate, poate
dintr-un copac l-oi duce-n celălalt,

dar toți copacii par să fi uitat
că-s gemeni cu un suflet de pe-aici
ca să îți strig eu însumi disperat:
hai, omule, sloboade-te din frici!

și?

ni-i neamul iar crucificat pe zile,
dar nu avem încă nimic de zis
căci vremurile tulburi și ostile
și îngerii din ceruri i-au ucis,
iar bolta ca o lacrimă curbată
de multă suferință și nevoi
prin crucea lui Iisus ni se arată
în altă prăbușire peste noi,

dar neamul pare a uita de sine
și nu mai are tălpi, nici rădăcini,
și-s umbrele uscate și străine
când ni se-mpart cununile de spini
și-s tare mulți cei ce ne trag pe roți,
iar sângele pe ceruri se prelinge
și ning scrâșnind străbunii peste toți,
dar n-auzim nici jalea ce ne ninge

căci peste noi s-a năpustit tăcere
și-am încetat cu neamul a mai fi;
din calendare filele stinghere
au prins să se dărâme iarăși: și?

în zarea zării vindecă destine

ce-i fericirea?, a scrâșnit din dinți
de parcă-ar spulbera niște frunzișuri
bătrânul filosof desprins din mine
în altă căutare de fetișuri,
fără-a vedea cum lunecă prin jur
doar frumuseți mereu vindecătoare,
iar chipul i-a rămas fără contur
ca un cuprins timid de înserare,

eu știu!, îmi vine-n mine să tot spun
când deslușesc în viața-i netrăită
că filosoful e un alt nebun,
o altă existență risipită,
și dintr-odată sufletul mi-i plin
doar de urmașii mei și-s fericit
de cântecele date ca destin
și-nfapte-n mine rană de cuțit:

eu știu ce-i fericirea, o trăiesc
și o s-o duc spre clipa care vine!,
iar fiul meu cu cântecul firesc
în zarea zării vindecă destine

iar fiul poartă chipul și îmi cântă

m-a rătăcit cu chipul său în lume,
în nu știu care noapte, Dumnezeu,
iar cântecul încearcă să-mi îndrume
pășirile spre nu știu care eu,
de-aceea fiul meu o lumânare
a răstignit în zarea altor zări,
iar cântecele lui din depărtare
măsoară existența cu cântări

și nu mă uit la chip, că nu-i al meu,
dar pe sub pleoapa lui, câteodată,
și sufletu-i prelins de Dumnezeu
în lacrimă rotundă și curată
pe care fiul meu ca pe-o povară
o pune-n cârca vremii de prisos
fixând-o-n armonii pe o chitară
căci s-a născut pentru-a trăi frumos,

și-s fericit și-s luminat de noapte
când cântecul spre sine se avântă
într-o risipă cosmică de șoapte,
iar fiul poartă chipul și îmi cântă

abia apuc să îi înec în sânge!

trezit de corbi, am vrut să-nchid fereastra,
dar am ghicit în beznă niște orbi
cum furișau iluzii în albastra
întindere de dincolo de corbi
și am strigat: trimite, Doamne, zorii
și fă lumină-n Cer și pe Pământ!,
iar orbii de pe strunele viorii
au risipit în bezna lumii vânt

să nu îl pot vâna și nici răpune,
să uit fereastra pururea deschisă
să se dărâme flacăra-n cărbune,
iar lumânarea ce mi-a fost ucisă
drept trup de ceară vântului menit
s-o modelez cât încă e fierbinte
cu degetele altui asfințit
pe care șiroiesc niște cuvinte:

ia seama, Doamne, lumea ta de orbi
cu bezne grele sufletul îmi strânge,
iar somnul rațiunii naște corbi,
abia apuc să îi înec în sânge!

prin risipirea frunzelor în vers

și stăm alături, inima ne-ncape
lumină tu, eu umbră risipită,
iar zările mai freamătă din pleoape
și-nalță toamna-n ceruri ca ispită
și-mi pipăi umbra și ating lumina
și-apoi îi beau preaplinul însetat,
fără să știu care o fi pricina
că toamnelor mereu le-am închinat

poemele în care, împreună,
lumină tu, eu umbră de pripas,
am întrupat mestecenii, să spună,
să împrumute cântecului glas,
căci doar ce-i trecător cu măreție
poate păși pe cer și pe pământ,
căci doar ce-i trecător e veșnicie
durată ca zidire de cuvânt;

și stăm alături umbră și lumină
în inima acestui univers
în care toamna-i vie și deplină
prin risipirea frunzelor în vers

în fila-n care mă închin

mi-au zis: cămașa ta, de-o vreme,
e ca o frunză ruginie,
dar nu fi trist și nu te teme,
căci toamna asta întârzie
și tot frunzișul din mesteacăn
abia cu primele ninsori
s-a pregătit ca să petreacă-n
desfrâul fulgilor din zori;

și le-am răspuns: cămașa mi-i
o stea ce-a scăpărat în cer,
iar frunza ce-ați zărit-o-ntâi
e numai sufletu-mi stingher
ce nu mai cercetează zarea
cu veșnicia ei nătângă,
ci s-a-ntrupat în lumânarea
care așteaptă să se stângă:

nimic nu merită să fie,
iar sufletu-mi, și mai puțin,
un sâmbure de veșnicie
în fila-n care mă închin

să nu-ndrăznești să mi te lași învins!

am răs în zori, abandonându-mi cântul
în filele destinului pribege,
dragonul cosmic s-a trezit și vântul
din nara lui a prins să se închege
trăgând obloane grele peste vise
și cântecul se frânge ca o rază,
dar verbele pe alte ceruri scrise
cu-aceeași lumânare te veghează,

deci nu contează că e frig și plouă
cât poți să dezvelești numai în tine
adâncul sacru și o lume nouă
în care-ntotdeauna-i cald și bine
cum nu contează lumea de afară
cu umbrele târâte în cortegiu,
curând o să se facă primăvară
căci iarna-i un vremelnic sacrilegiu

din tălpile fecioarelor plăpânde
în dimineața zilelor desprins
ca risipire calmă de osânde:
să nu-ndrăznești să mi te lași învins!

să-ți bată-n suflet câteva piroane

acestui neam să nu-i oferi speranță
căci el e fericit cu soarta lui
și când îi cresc zăpezile pe clanță
ninsoarea o transformă în statui
ca să se simtă sub strânsoarea gheții
o pasăre vâslind înspre îngheț
unde cuprinde din cuprinsul vieții
doar îngustimi pe care pune preț,

acestui neam să nu-i vorbești de soare
și de lărgimea zărilor din zări
căci e ursit să-și afle-ndestulare
în suferințe fără de urmări
și fără început sau rădăcină
în împietrirea timpului primar,
acestui neam să nu-i găsești vreo vină,
ci lasă-l în amarul lui amar

și sufletul ți-l urcă sus, pe cruce,
și-abandonează-l cosmicei bulboane
ca toți din neamul tău să mai apuce
să-ți bată-n suflet câteva piroane

doar cântul cântărețului în zori

să vină ziua, caii s-o aducă
cu colbul risipit de pe copite
pe care doar pământul îl apucă
căci se hrănește veșnic cu clipite,
iar pașii mei în urme se destramă
și îi înghite noaptea pe furiș:
cui m-ai lăsat în lumea asta, mamă,
spre ce speranță s-o apuc pieptiș?,

ce limpezește ziua cu migală
se irosește în întunecări
și nu rămâne urmă ideală
drept călăuză înspre depărtări;
să vină ziua-n alba ei maramă
ce flutură difuz și curmeziș:
cui m-ai lăsat în lumea asta, mamă,
spre ce speranță s-o apuc pieptiș?,

hai, nu mai plânge, chiar dacă te doare
și îți înfășuri ochii cu ninsori,
deja aud venind din depărtare
doar cântul cântărețului în zori

s-ascult strămoșii iroșiți în slavă

fecioara-n alb din crengile din cer
a scuturat încet un pumn de stele
ce lunecă discret prin efemer
și în pământ se-nfig până-n plăsele,
iar noi cântăm prin târg: vin sărbători!,
și apăsăm cu palmele pe clanță
înfășurați în cosmice ninsori
doar din nevoia calmă de speranță

și spumegă-n pocale vinul bun
cu care vom mai pune o pecete
pe sufletele care se supun
când viscolește-n lume cu regrete,
când un pustiu însingurează vești
și-n alt pustiu al albului se duce,
când nașterile toate, la ferești,
vestesc numai urcările pe cruce:

veniți, veniți, veniți la Vifleem
să beți din cupa timpului otravă!;
de-aseară ninge calm și iar mă tem
s-ascult strămoșii iroșiți în slavă

ignoră-i, suflete, fii fericit și taci!

un fulg desprins din rana-mprospătată
a eșuat pe pleoapă – parcă plânge,
iar steaua mea pe ceruri se arată
ca un stigmat de lacrimă și sânge,
și iar mă dor durerile altui,
și sufletul în două se despică,
și-n lumea asta largă simt că nu-i
decât iubire și îmi este frică

să fac un pas și să încerc cu palma
să-mi însușesc măcar un singur bob
ce lunecă cu fulgii albi de-a valma
ca să-mi vestească iarăși că nu-s rob,
ci fratele aceluia ce vine
să îmi deschidă ochii, ca să văd
că liniștea ce o sădește-n mine
îndepărtează chinuri și prăpăd

și vorbele mieroase ce le-aruncă
drept pleasnă de harapnic niște vraci
care se vor o cosmică poruncă,
ignoră-i, suflete, fii fericit și taci!

prin cântec va aduce învieri

pe cobză iar s-au așternut zăpezi
și s-au pierdut și urmele pierdute
și nu mai ai în cine să mai crezi
ca să te doară cele ce-s durute
din răsărit și până în amurg,
cu mult mai sus de stelele pribege
și de lumini plăpânde ce se scurg
o nouă primăvară să închege:

ca un copac uscat sub viscolire
vibrează cobza veche și-o aud
cum a-nceput doar ierburi să înșire
pe sub omățul aspru și zălud,
cândva logodna cosmică s-o face
și o să bem din cupele înalte
lumina zămislită să ne-mpace
definitiv cu treceri și cu alte

deșertăciuni ce vor clipi sub soare
ca roua minunatei primăveri,
așteaptă, deci, cobzarul, dinspre zare
prin cântec va aduce învieri

desprinderea de urme pe sub pași

cu trup de viscol te-ai născut, femeie,
și-ascult în noaptea asta ireală
cum mâna ta se-nalță și descheie
prin ceruri primăverile de gală
ca să pășești apoi peste ninsoare
cu tălpile de iarbă și-nfrunzire
să ți se-nalțe iederi pe picioare
ca vegetalul să mi te respire:

credeam în timp, dar timpul nu există,
l-ai risipit dansând printre planete,
eu l-am văzut prelins pe fața tristă
când tu te-ai întrupat în alte fete
doar ca să-apuci de suflete drumeții
și să îi legi la stâlpul infamiei
și m-a durut în roua dimineții
prelingerea-n tristețe-a poeziei

pe care tu, femeie și mesteacăn,
într-o tângire cosmică o lași
drept dâră de lumină ca să treacă-n
desprinderea de urme pe sub pași

în ziua ce cu suflete se-nfruptă

când s-a făcut stăpân peste o zi
și-a dat cu barda-n cer, să se desprindă,
crengi de argint se prăbușiră și
înaltul a rămas, fără o grindă,
acoperișul șubred și banal
zburătăcit de păsări speriate,
iar ziua lui se prefăcu în mal,
în prăbușire din eternitate,

dar lui păru doar ziua să-i ajungă,
o-nfășură pe trup ca pe-o hlamidă
lăsând în urmă colbuita dungă
a regăsirii ca efemeridă
și a gustat din vin cu disperare,
deși era lăuntric împăcat
căci devenise iar o sărbătoare
din zorii zilei, până-n scăpătat,

și-asemeni lui noi locuim cumiți
câte o zi din calendare ruptă
și evităm întoarcerea-n părinți
în ziua ce cu suflete se-nfruptă

nuntirii ce se-anunță-n Univers!

copaci încremeniți îmi dau de veste
că după numai câteva ninsori
iar va urma o cosmică poveste,
în crengi deja se modelează flori
pentru logodna sfintei lor crăieșe
ce-și leapădă veșmântul de zăpezi
ca să pășească-ncet printre mirese
cu poalele răsfrânte pe livezi,

iar mirele, ce uneori se-arată
spre gloria acestei sărbători,
va risipi prin suflete curată
lumina care spulberă ninsori
și va întinde înspre zări covoare
ca să pășim solemn ca niște prinți
ademeniți de sacra sărbătoare
ce mai vibrează încă prin părinți:

hai, primăvară, urcă-n orologii
pe cobza mea să se-nfripe vers
ursit, cu pământeștile elogi,
nuntirii ce se-anunță-n Univers!

de mă vei naște, mamă, încă-o dată

în pragul zilei m-am oprit cu teamă,
au fost cobzari în jur și n-au mai fost,
și ți-am cerut iar nașterea mea, mamă,
în viața asta fără nici un rost
ca să-l aud pe fiul meu cum cântă
și să mă-nchin cu rugăciunea lui
și-apoi să râd, când doi nepoți încântă
târziul prin icoanele din cui,

să-mi clocotească sângele de clipe
în anul ce-mi apasă pe grumaz,
cobzarii mi-au lăsat în prag aripe
de parcă-ar vrea să-mi râdă de necaz,
dar nu contează, mamă, dacă tu
mă naști și pentru-a nu știu câta oară
ca să mă-nfășuri iar în iarnă cu
luminile din steaua mea polară:

vezi, vinul vechi din pagină se-ncruntă
spre îngerii din ceruri, ce-mi arată
că s-a vestit că-s pregătit de nuntă
de mă vei naște, mamă, încă-o dată

prin țară nu mai trece Dumnezeu

prin țară nu mai trece Dumnezeu,
deși-n biserici e înghesuială
și lumânări mai ard de mântuială
prin frăgezimea timpului ateu
căci ura-i un blestem și dă în clocot
și biciuiește iar cu vâlvătai,
crucificați pe dangătul de clopot
românii-s dezbinați și-atât de răi

încât o-nsămânțează-n arătură
pândindu-i clipa când va da în rod
căci e o foame cosmică-n norod
și sufletele-s crâncenă arsură
zvârlită-n sus de pumnii încleștați
și prăbușită iarăși în făpturi,
iar cântecul cobzarilor uitați
a fost luat și tăinuit de furi,

dar nimeni nu mai simte că e lipsă
de cântece: din ce în ce mai greu
o lespede s-a scurs apocalipsă,
prin țară nu mai trece Dumnezeu

din darul tinereții în care au crezut

n-am să mai cred în păsări căci zborurile mint
chiar de mai simt aripa cum sufletul îmi împle
și nici în iarna care mai spulberă argint
prin munții depărtării și-aproape, pe la tâmpile,
încât se-nchid în case femeile frumoase
ca într-o așteptare în van a nimănu
și caută spre vremuri apuse curioase,
sperând în ajutorul icoanelor din cui,

pe trupurile arse de zile în derivă
vestigiile vremii au încrețit nămeți,
chiar și destinul pare să fie împotrivă,
pe urmele lor sfinte nu mai apar poeți
și nimeni nu le cântă virtuțile apuse
și frumusețea care încet s-a ofilit,
de sufletul femeii de te înduri, Iisuse,
aruncă-le paharul, căci vinu-i oțetit,

iar dacă o să vină o nouă primăvară
peste pământul proaspăt și iarăși renăscut,
doar prin femei, Iisuse, cu mila ta presoară
din darul tinereții în care au crezut

a doua oară-n palma lui Hristos

un timp cu măști a troienit pe-aici
și nimeni nu mai știe cine este
când trece ura scăpărând din bici
spre bezna de dincolo de fereste,
iar în noian de neguri se ascund
nescrise cărți și pururi împietrite,
vai, mamă, cât de sigur mă scufund
în timpul care zornăie cuțite

încât mă tem, privind înspre copaci,
că nu cioplesc lăuntric primăvara,
când cerul cenușiu îmi strigă: taci
și-ascultă cum se prăbușește țara
sub viscolul cumplit de disperări,
sub ghilotina timpului buimac!;
vai, mamă, câte-nsingurări
se mai preling pe-alături și le tac,

iar pe afară disperarea suie
înspre înaltul vremii neguros,
dar cui să-i pese că tot batem cuie
a doua oară-n palma lui Hristos?

mai șiroiește sângele din coastă

trec șiruri ostenite de drumeți
din veac în veac spre veacuri împietrite
și se aud dinspre acele vieți
aceleași lanțuri tot mai ruginite,
căci nimeni nu ridică pumnul strâns
ca să alunge pasărea de pradă,
ci potopiți de ură și de plâns
drumeții se încaieră-n zăpadă

gladiatori ai clipei ce se duce
căzând de spuza clipelor răpuși,
din veac în veac răsare câte-o cruce,
dar din păcate nici chiar vântul nu-și
mai amintește cine-a fost să fie
drumețul ce purtase, înainte,
aceiași lanț și cosmica urgie
în trecere spre fiu, dinspre părinte,

căci e în neam atâta dezbinare
și un amurg ce de vecii adastă
și-asupra noastră un apus de soare
mai șiroiește sângele din coastă

eternitatea este o femeie!

tămăduind lumina depărtării
precum tăcerea-n despletiri finale
tu nu te-ai mai născut din spuma mării,
ci din ninsori nervoase, ireale
și te-am văzut, fiindcă a nins aseară,
cum căutai în albul sfânt un trup,
deși mesteceni, pregătiți să moară,
au fost deschis pe trunchiuri ochi de lup

pândindu-ți pașii calmi de zeitate
încrezătoare-n propriul ei destin,
cuvintele zvâcneau prin coli uitate
și evadau într-un pahar cu vin
ademenind cu pașii tăi bărbații
de-a lungul și de-a latul unor vieți
și-n sacra înălțime-a altor spații
menită să-i transforme în poeți

ca să dezlege marele mister
și să-l închege clar într-o idee
săpată peste slovele din cer:
eternitatea este o femeie!

auzi cum cântă zicălașii?

deja mă socoteam învins
de timpul fulguit din slavă
când lăutarii s-au desprins
dintr-o legendă scandinavă
și-au poposit într-o frântură
a unei clipe în declin
ca să întoarcă în natură
ceva din propriul meu destin

și-am fost de parcă n-aș mai fi
înlănțuit în lanțuri grele,
ci-n aripa ninsorii și
simțeam și aripele mele
cum dau în mugur sănătos
sub coaja sufletului sfântă,
iar sufletul fu curios
să mă întrebe cine cântă,

iar eu, la rândul meu pătruns
și-ncetinindu-mi parcă pașii,
doar peste umăr mi-am răspuns:
auzi cum cântă zicălașii?

și că nu-i om să fi băgat de seamă

a fost cândva, pe când eram bătrân
și-mpovărat de răutăți trăite,
să recunosc că trupul e stăpân,
că sufletul cedează la ispite,
și sufletul l-am tot ținut ascuns
de parcă mi-ar fi fost cu el rușine
fiindcă era atâta de străpuns
de-ndurerări ce mi-au rămas străine,

apoi l-am așezat frumos pe masă,
când nu era prin preajmă nimeni să ne vadă,
și l-am privit și mi-am tot spus: nu-mi pasă
de rănille acestea, de zăpadă,
deși a nins deasupra-i ne-ncetat,
deși îl strânge frigul cu cruzime,
deși l-am socotit îndepărtat,
mereu călcat în treacăt de mulțime,

și-am observat, pe masă când l-am pus
și-am tot privit cum încă se destramă,
că sufletul e frate cu Iisus
și că nu-i om să fi băgat de seamă

spre stelele din poala nopții, mamă

de câte ori te văd pășind pe cer
ca să-mi ridici și sufletul, și ochii,
mă copleșește marele mister
și, sărutându-ți poala lungii rochii,
pe buze îmi rămân drept stropi de rouă
înșiruiți de stele și destine
de parcă lumea s-ar fi rupt în două
ca să rămână jumătate-n mine

și-atuncea plâng cu primăveri desprinse
din cerul ce-ți ajunge până-n glezne,
iar năruirea păsării învinse
îmi rătăcește sufletul în beznă
și nu e mâna ta să mi-l întoarcă
și să-l spuzească iar cu mângâieri,
și depărtarea încă mă încearcă
cu străvezimea altei primăveri

ca să-mi arate calea înspre tine
pecetluită-n ceruri cu-o maramă,
vin alte ierburi și pășesc străine
spre stelele din poala nopții, mamă

și-a consimțit, spre dimineață: Fie!...

un filosof bătrân, cu chip cioplit
de curgeri crunte pe catapiteasmă,
mi-a spus, și-atunci adânc m-a umilit,
că primăvara-i numai o mireasmă
și-am aruncat cu piatra, și-am scrâșnit
când măcina lumina sub apus,
apoi în fila nopților răpus
am ars nepământește, dar mocnit:

în ce să cred, l-am întrebat apoi,
logodnele-s definitiv pierdute
și-au tras zăbrele grele niște ploi
ce rățăcesc pe căi necunoscute
ca să îmi fie strâmt printre tăceri
și sufocarea cosmică să doară,
căci nu exist, de nu e primăvară,
eu, cel ursit drept jertfă-n primăveri:

iar el, doar un cuvânt abia săpat
deasupra lumii pentru veșnicie,
a clătinat din cap îngândurat
și-a consimțit, spre dimineață: Fie!...

foarte curând, Iisus o să învie

nu mai e mult, Iisus o să învie
pe crucea grea a veșnicului ieri,
să ne simțim stăpâni pe veșnicie
noi, pleava viitoarei primăveri,
căci dureros se împlinește spicul
și ne usucă sângele discret
nimicul întregindu-l din nimicul
încetei risipiri încet, încet

și nu rămâne colbul pe cărare
ca să zidească urme și pășiri,
aud doar adierea-n depărtare
cum ofilește lanuri de iubiri,
iar spicul se-mplinește și se coace
și fără veste dă în scuturat:
chiar nu auzi cum sufletul meu tace
stea care cade-n margine de sat,

chiar nu auzi în arborii stingheri
cum se transformă cercuri în sicrie?
pe crucea grea a veșnicului ieri,
foarte curând, Iisus o să învie

înviat în frunza verde

zorii vin devreme ca
roua iarăși s-o usuce:
parcă aș încăleca
și m-aș duce, m-aș tot duce
în albastru-nșelător
al luminilor din zi
să-i fiu vremii și zăvor,
și pecete albă, și

drept alean o adiere
răsfoind prin calendar
filele tot mai stinghere
și mai inutile, dar
cailor mei bat din copite
și dispar, dispar pe uliți,
iarba leagănă cuțite,
creanga-nmugurește sulii,

pe când tropote de cai
pier în zarea ce se pierde
ca să înțeleg că m-ai
înviat în frunza verde

și săvârșesc tot alte deslușiri

în târgul ăsta reavăn și pustiu
cu turlle vechi și clopote uitate
dintotdeauna este prea târziu,
dar în imensa lui singurătate
îmi pregătesc în taină încălțări
și straie potrivite pentru drum,
iar sufletul spre cele patru zări
s-a prelungit drept pulbere și fum

și nu mai am în mine cum l-aduce
și nu mai știu în trup cum l-aș mai strânge
căci mi-am pierdut și trupul la răscruce,
iar urmele de pași îmi urcă-n sânge
să-mi țină loc și rost de toate cele
ce tot s-au risipit în necuprins,
dar mi-au rămas poemele rebele
secreta mea chilie pentru plâns,

în fond închipuirile contează
și disperat m-agăț de-nchipuiri
în vreme ce doar ierbile visează
și săvârșesc tot alte deslușiri

clepsidră pentru spiritul divin

vezi apa – zise filosoful
pe când privea cât de încet
i-a șiroit pe deget stropul
în sufletul unui poet –
ia forma celor ce le împlie
în locul golului deplin,
așa a fost să se întâmple
în trup cu spiritul divin...

tăcu apoi, în depărtare
suna un bucium tânguiri
și-atunci o altă-ngândurare
i-a tras obloane pe priviri
și îl vedeam cum chinuit
se zvârcolea adânc sub pleoapă,
apoi a zis abia șoptit:
și sunetul e tot o apă...

iar mai apoi a început să cânte
și să-și asume cântecul destin
și să presoare-n suflete cuvinte
clepsidră pentru spiritul divin

mesteacănul s-așterne sub securi

e dreptul meu de om și de mesteacăn
din când în când să stau la sfat cu mine
și să admit când stelele să treacă-n
hrisovul meu cu hărți și cu destine,
apoi în șahul cosmic să îmi apăr
cu crinii primăverii un înalt
să pot să fiu mesteacăn și să scapăr
și de îndurerarea celuilalt,

e dreptul meu de fiu împărătesc
să fiu stăpânul cerului, nu rob,
și cu lumină să mă-mpărtășesc
până în fibra ultimului ciob
al timpului fărâmițat aiurea
în trupul meu de cerb mereu vânat
pe care îl încape doar pădurea
și doar apusul ei însângerat,

e dreptul meu, îmi spun cu-ncrâncenare
ca să îmi apăr sufletul de furi,
însă aud un corn de vânătoare:
mesteacănul s-așterne sub securi

mă spovedesc și sper că o să ierți

mi-aduc aminte, am prădat cireșii,
nu mi-a fost foame, dar eram copil
și-aveau grădini frumoase megieșii
în care eu mă furișam tiptil,
apoi am rupt și florile din câmp
și, siluite toate în buchete,
le-am oferit caraghios și tâmp
la prima întâlnire unei fete:

grav am greșit furând din pomul sfânt
și port stigmatul marelui păcat,
deci merit ispășirea pe pământ
și-apoi în cerul larg și-ntunecat,
dar Evei i-am fost rob, de bună seamă,
așa cum sunt de-a pururea bărbații,
și nu știu, Doamne, de păcat se cheamă
să te supui acestei inovații

prin care tu, cu mila ta divină,
ne pedepsești întruna și ne cerți,
dar asumându-mi omeneasca vină
mă spovedesc și sper că o să ierți

în noaptea-aceea, când vândusem flori!

în noaptea-aceea eu vândusem flori,
iar roua lor tot curmeziș prelinsă
ademenea prin suflet uneori
spre bolta de deasupra necuprinsă
și n-am văzut nici lacrimi, nici robie,
nici mărăcini, nici crunta apăsare,
nici sângele pornit în pribegie
pe drumul crucii înspre depărtare,

ci doar neguțători de suferinți
stigmatizând durerile-n ascuns
și fără voie am scrâșnit din dinți
când o lumină cosmic m-a străpuns
să-mi bandajeze rănille târzii
mereu cu primăveri neprihănite
și să-mi vorbească despre veșnicii
în crengile din cale înflorite:

o, cât de orb am fost, de n-am văzut
măcar înspre luminile din zori,
că eu am fost acel ce te-a vândut
în noaptea-aceea, când vândusem flori!

să nu mă mai sufoce disperarea

mi-i tare dor să mă întorc în moarte,
să nu-mi mai pese și să nu mai fiu
decât risipa-n filele de carte
a unui suflet încă prea târziu,
mi-i silă de bigoți și de eretici,
și de prostia proștilor răpus
refuz eresul popilor bezmetici
și îmi aleg doar calea lui Isus,

aș vrea să scap, sunt obligat să scap
și îmi închipui sufletu-n cenuși,
iar caii trec într-un năprasnic trap
ca să alunge negura din uși:
o, cât amar și ce dezamăgire
am tot trăit prin condamnări la viață
și tot aștept sentința să expire
și nu e nimeni ca să-mi dea povață

pe unde să mă duc, s-o iau la fugă
să mi se stingă veșnic lumânarea!
deja m-am pustiit de orice rugă
să nu mă mai sufoce disperarea

dar vin, deodată, zorii și-o ridică

sub crugul nopții îmbrăcăm cămăși
ca să-nfruntăm noianul de trădări,
iar ploaia ne-nsoțește parcă să-și
presoare disperarea peste zări
și nu se-aud nici cântece și nici
alt început de noi ipocrizii
căci bezna stăpânește pe aici
clipitele bolnave și târzii

rupând acerb de melancolic strune
prin sângele bătrânilor cobzari
care a prins sub beznă să răsunе,
să-și risipească pașii tot mai rari,
încât cămașa-mi cade sfâșiată
în franjurii subțiri ai unei ploii
care pășește iar cutremurată
prin iarba care plânge pe sub noi:

ah, Doamne, crucea ta mă frânge
și lăncii noi prin rană îmi despică,
și-n depărtare numai maica plânge,
dar vin, deodată, zorii și-o ridică

să fiu cuprins de-o calmă bucurie

să știi, mi-au zis atunci niște mesteceni
încolonați spre nu știu ce plecări,
fiindcă era o modă să se plece-n
adâncul condamnabilei uitări,
tot ce trăiești acum drept bucurie,
chiar când simți lespezi ce atârnă greu
și îți strivesc și urma prin pustie,
tot ce trăiești înseamnă Dumnezeu!,

și frunze verzi prin trupul meu se-aud
cum freamătă și frunză mă înseamnă,
ieri îmi vândusem sufletul pe-un scud,
iar astăzi un mesteacăn mă îndeamnă
să îl ridic de jos și să-l aștern
pe căile vegheate de pădure,
chiar dacă nu tânjesc după etern,
chiar dacă trupul mi-i ursit să-ndure,

chiar dacă plouă cu întunecări,
iar cerul risipește vrăjmășie,
m-am semănat în zori pe depărtări
să fiu cuprins de-o calmă bucurie

ca un pumnal de gheață și zăpadă

la vremea vremii mă pândiră ochii
fiarelor din bolților cerești
pe care Luna i-a cusut pe rochii
din calea ei mereu să mă ferești,
dar nu-mi păsa, căci fascinat de noapte
îi ațintisem calea ca un fur
stigmatizat de cosmicele șoapte
ce-mi precizau în noapte un contur

în care mulți au azvârlit cu piatra
și au căzut de piatra lor striviți,
și-i număra cu nonșalanță vatra
în niște urme parcă țintuiți;
din vremea vremii cochetez cu Luna
și-mi duc pe suflet rănilor puhoi,
însă din toate doare numai una
atingerea cămășii de apoi

și-n vremea vremii, unde nu-i măsură,
dar umblă furii încă după pradă,
și-n Soare se zărește o arsură
ca un pumnal de gheață și zăpadă

eroul a plecat, cândva, de-acasă!

pe prispa casei, umbra nimănu:
și niște cai au împietrit pe zare
cu coamele-n risipele hai-hui
ca niște păsări ce-au uitat să zboare:
prin iarbă cântul iar fără stăpân
își poartă duhul ca o adiere
de parcă-ar întreba: eu cui rămân?,
ciopliind amare slove pe tăcere:

eroul a plecat și din departe
surâsul lui în noi s-a risipit
și-n suflete sunt pagini dintr-o carte
cu întâmplări ca lama de cuțit
pe care timpul uneori o-implântă
încrâncenat în cei ce trec pe drum,
hai, ascultați tăcerile cum cântă
învăluite încă în postum

și viețuiți, mușcați din fericire
ca dintr-o stea a cerului zemoasă
căci pentru-această sfântă fericire
eroul a plecat, cândva, de-acasă!

din umbra lor în umbrele din mine

aici au fost numai femei frumoase,
dar umbrele se-adună în ruine
și mor cobzarii-n treceri peste case
și se aud cântările divine
cum rostuiesc amurguri prin femei
tămăduind prin visele deșarte
în clopote din ce în ce mai sparte
cu respirarea lor fără temei,

dar ochii mei aidoma le sorb
și deslușesc doar calme frumuseți,
deși orașul e la fel de orb
pe calea cenușiei noastre vieți,
deși orașul mantia de gală
a zdrențelor bolnavului trecut
și-o pune uneori sub cerul mut
mințind cu o poveste ancestrală

și văd pe străzi femeile cum trec
sperând ca cineva să le închine
poemele cu care mă petrec
din umbra lor în umbrele din mine

din preajma lui aleanuri și cuvinte

dar filosoful nu știu nimic,
trăia pentru cuvinte rătăcite
din sensul zămisliților în spic
spre eșuări în pâinile dospite
ce odihnesc de-atâta timp pe mese
sub umbra zveltă-a cupelor cu vin
și asculta din ce în ce mai dese
înstrăinări în propriul lui destin:

acesta-i trupul meu, șopti atunci
și își întinse palmele spre zări
ca să primească noile porunci
ale speranței prin îndepărtări,
dar nici o slovă nu i s-a prelins
pe liniile palmelor întinse
și s-a întors în trupul său învins
și o tristețe cosmică-l cuprinse

acolo, lângă masa cu belșug
de pâini curate și de vinuri sfinte
și parcă văd cum se tot rup și fug
din preajma lui aleanuri și cuvinte

întâi și-ntâi tot eu m-am desfrunzit

o liniște de început de lume
s-a furișat în frunze despletită
ca o femeie în oglinzi anume
visând căderi finale în ispită,
iar seva răătăcită prin copac
a ignorat lumina și absoarbe
doar liniștea în care mă desfac
proptit pe cer cu degetele oarbe

ca niște crengi pe care le adie
o slobozire calmă de culori
sub frigul care încă întârzie
s-adune promoroacă pe viori
și să găsească doar neprihănire
aproape sfântă-n ultimul păcat,
și-aud în depărtare o iubire
sub pașii toamnei cum s-a scufundat,

iar liniștea asupra-mi dă năvală
și face răni adânci în asfințit
încât nu mai încape îndoială:
întâi și-ntâi tot eu m-am desfrunzit

ca o risipă de cenuși și fum

captiv pe țărmul unei țări ploioase
am pus pe masa timpului pocale,
dar nu există stele curioase
să-ncerc să le abat cândva din cale,
să le preling în cupele înalte
din care bem înfricoșați amar
căci ploile spuzesc și-n celelalte
îndepărtări zadarnicul zadar

și doar femeii ne amețesc ca vinul
din țărmurile apropiatei ierni
și nu-s cobzari să-nlăture veninul
vremelniceii, suflete, să-mi cerni
clipitele drept ploaie pe o stâncă
în care a rămas un alt captiv
ca să respire liniștea adâncă
din verbul dintr-odată impulsiv

căci vinul vechi a ruginit pe cruce
și-a fost uitat la margine de drum:
mi-i sufletul cobzarul ce se duce
ca o risipă de cenuși și fum

căci universul s-a împlut de miri

în noaptea-aceea se iviră mirii
înlănțuiți în cosmică speranță
și-am petrecut, precum e legea firii,
ca să profit din plin de circumstanță
căci cântecul s-a așternut pe răni
ca să încerce calma vindecare
prin sufletul ce spumega în căni
cu o ciudată nouă tulburare

încât uitat poemul se trezise
și desfrunzind năprasnic prin copaci
îmi tot șoptea din frunzele ucise:
măcar acum învață cum să taci,
cum să iei forma faptelor ca vinul
ce împle cu tăcerea lui paharul
și-mpacă-te odată cu destinul!,
iar cerul, răscolindu-și încă jarul,

îmi lumina pe calea ce-a rămas,
să pot păși ferit de poticniri
și-un alt poem a prins atunci glas
căci universul s-a împlut de miri

dar ia paharu-acesta de la mine!

prin târgul vechi și scufundat în vremuri
încă pășești, Iisuse, și ți-i frig
și-n fiecare frunză-ncepi să tremuri
când disperarea vârstelor mi-o strig:
vreau să trăiesc cu patimă clipita
în care cineva m-a aruncat
căci bucuria vieții mi-i ispita
și-n bucurie nu-i nici un păcat,

vreau vârstele să mi le duc pe umeri
fără să cer cândva despovărări,
deși aud cum din biserici numeri
puzderiile tale de-ntrupări
în pământescă dragoste de viață
prin care după chip ne și asemeni,
în fond dumnezeirea nu se-nvață
ci doar rodește din ce-a fost să semeni

prin târgul vechi și-aproape ancestral
de scufundat, de prăbușit în sine
prin care te urmez autumnal,
dar ia paharu-acesta de la mine!

deja-n nesomn numai poetul tace

când fără somn s-a fost născut poetul
și s-au aprins în ceruri lumânări
s-a auzit în veșnicii regretul
acestei vremuite condamnări,
iar noi, ca cititori de veșnicie,
răsfoitori ai paginii cerești,
ca niște lupi mușcam din poezie
și sfârtecam prin cosmice povești

fiindcă veneam din beznă și din ură
împovărați cumplit de suferinți
încă vădind sălbatica natură
a celor ce-au rămas fără părinți
și am strigat și am zvârlit proteste
asupra trecătorilor pe străzi
tot așteptând, poate o ninge peste
orașul pângărit și prin ogrăzi,

dar o să ningă, totuși, fi pe pace
și-nvață să mai rabzi încă nițel,
deja-n nesomn numai poetul tace
știind că albu-i numai pentru el

să simt tăcerea gândurilor tale

aștept să vină viscolul, să-mi cânte
în nopțile de taină și splendoare,
deja presimt că-i pregătit să-mplânte
în universul larg imaculare,
și de-o veni, atunci când o să vină,
o să-i depun ofrandele în cale,
poemul meu ninsorilor se-nchină
și simt tăcerea gândurilor tale

cum își așterne aripile sfinte
de-a curmezișul noilor ninsori
și-o să aud cum se depun cuvinte
din viscolul scrâșnind prin căpriori,
abia atunci cerescul nostru tată
ne-o asculta și el înduioșat
șoptindu-ne-n auz că niciodată
iubirea-n judecată n-a schimbat,

iar viscolul, atunci când o să vină
și-i voi depune litere în cale,
mă va-nchina năvalnic în lumină
să simt tăcerea gândurilor tale

în paginile-n care se destramă

o, cum aş pune capul pentru somn
pe prima stea ce mi-ar ieşi în cale,
cea care-şi cată locul ei de veci
pe urmele păşirilor finale
ca să le şteargă una câte una
până-n întâiul cosmic zori de zi
acolo unde eu trăisem spaima
cuvintelor ce-au prins a mă rosti

în spaţiul vinovat al foii albe
în care-mi amintesc ce-i interzis
şi unde lăncii mai despică rana
să curgă nişte sânge pentru scris,
deşi se arunca mereu cu pietre
şi se-mpleteau cununile de spini
să mă adun în mine, să nu-mi pese
de rătăcirea asta prin străini

şi-acum aş pune capul pentru veghe
sau pentru somn, dar încă-mi este teamă
că steaua îmi va fi mereu vrăjmaşă
în paginile care se destramă

îmi zvârl inima: înfrântă!

eu sunt cel care coboară
și-apoi urcă uneori
doar cu verbe subsuoară
pe înaltele viori
să-i fiu frate adierii
cu speranța că m-o duce
până-n zările tăcerii
sau spre unde-o fi s-apuce

și acolo, în departe,
în tăinatecul ascuns,
o să zămislesc o carte
și o să mă las străpuns
doar de icnetul viorii
care vine din vecii
doar ca să-mblânzească norii
de prin suflete târzii,

hai, răzvane mitocene,
ia arcușul sfânt și-mi cântă,
nu căta că sub troiene
îmi zvârl inima: înfrântă!

din veșnicia primelor ninsori

eu am mai fost și prin aceste locuri,
prin noaptea lor m-am furișat tiptil,
iar când va ninge, de prin ceruri focuri
vor desluși doar urma-mi de copil
ca să vedeți că nu vă spun povești,
că am trăit contururile zvelte
și mi-am făcut chiar din ninsori unelte
să pot să-ntreb cu slove: unde ești?

încă mă arde ce am scris odată
și ce repet în fiecare an,
doar ca s-adune litere se-arată
omătul depărtării în troian,
iar viscolul e pasărea rapace
ce-mi ciugulește verbele nătâng,
dar nu m-aude nimeni nici când plâng,
când scrâșnetul ninsoarea o desface

și eu sau tu și celălalt s-ar duce
spre căpătâiul nopții sau spre zori
măcar un pumn de alb să mai apuce
din veșnicia primelor ninsori

să-ți deslușești în propriul tău destin

o să-mi aștern pe nostalgii omături
căci s-au aprins în ceruri lumânări
să deslușească omului cărări,
să nu mai rătăcim tot pe alături,
ci să pășim prin albul ideal
cu sufletele-n veci tămăduite
căci undeva sunt aripi pregătite
pentru un zbor fantastic, ideal,

hai, omule, îmbracă noi veșminte
croite din luminile din zori
și regăsește-n sfinte sărbători
cele ce sunt și-n sufletul tău sfinte,
e vremea să colinzi prin galaxii
și cu o stea din cer să te asemena
ca să vestești lumină printre semeni
doar semănând în brazde veșnicii,

hai, omule, căci cupa ta cu vin
și pâinea de pe masă te așteaptă
măcar acum o cale înțeleaptă
să-ți deslușești în propriul tău destin

și să mă sting apoi din drag de drag

prietenii plecați la vânătoare
când mi-au trimis noi aripi pentru zbor
mi-au povestit și despre așteptare
deasupra lumii, în săgetător,
dar încă am de săvârșit păcate
și ispășiri mai am de îndurat
încât le strig, în zori, că nu se poate,
că încă nu e vreme de plecat

și-mi pun lumina sarică pe umeri
să stau de veghe turmei nimănui,
de-atâta trudă când să stai să numeri
și să-ți decizi plecările hai-hui,
chiar de-ți zâmbește din înalt fecioara
când pune în balanță tot ce-am fost,
iar capricornul și-a-năsprit vioara
ca să presoare clipe fără rost

pe care trupul meu cu greu le-ndură
și le icnește încă pe drumeag
să fiu pe dinăuntru o arsură
și să mă sting apoi din drag de drag

și degetele-mi picură cuvinte

am fost prin târg și am văzut tristețea
urcând pe ziduri tot mai cenușie
și-am vrut să evadez din poezie,
chiar dacă-mi uit acolo tinerețea,
premeditând să fug spre patru bezne
căci îmi făcusem încălțări superbe,
însă purtam drept lanțuri niște verbe
ce-mi sfârtecau mult prea adânc în glezne

și-am auzit cum clinchete de linguri
se risipeau aiurea prin oraș
semn că sunt mulți ce-n dansul uriaș
se-ncolonează-ntotdeauna singuri
și-apoi se-așează undeva, pe drum,
ca să-și mai tragă sufletul în pripă,
dar clopotul desface din aripă
un orizont deasupra, în postum:

mă știu captiv și parcă iau aminte
la rănille ce le tot duc cu mine,
în sinea mea îmi spun că încă-i bine
și degetele-mi picură cuvinte

să pot pleca apoi și mai departe

ursită-i clipa împlinirii slovei
și de-o să plec în marele mister
cenușa mea cu apele Moldovei
vreau să-mi urmeze sufletul în cer,
m-oi îngropa în ceruri ca strămoșii
plecând pe calea lor primordială,
să nu mă mai ajungă ticăloșii
premeditez desprinderea finală

drept evadare din urâtul vieții
și, bandajându-mi sufletul rănit,
o să-l înalț pe calmul dimineții
cu cântecele mele-n nesfârșit
și-o să-l așez acolo lângă focuri
mereu de veghe, încă luminând
adeseori înspre aceste locuri
ca să-l aud pe fiul meu cântând,

ca să-mi adun din cântul lui putere
și-astfel, cum scrie doar în sfânta carte,
cântecul lui să-mi fie înviere
să pot pleca apoi și mai departe

Cuprins

ion drăgușanul: iconarismul modern.....	5
tot irosind în mine un copil	7
eu nu mai vreau să mă mai las mințit	8
cântecul nescris	9
cina cea de taină	10
vino, să vezi și să te bucuri, plouă!	11
și-atunci am priceput să sunt lumină	12
frumoasă-i viața, suflete, hai, cântă!	13
acoperă discret captivii vieții	14
și nu l-aș da, să-l ceară Dumnezeu	15
hai, omule, sloboade-te din frici!	16
și?	17
în zarea zării vindecă destine	18
iar fiul poartă chipul și îmi cântă	19
abia apuc să îi înec în sânge!.....	20
prin risipirea frunzelor în vers	21
în fila-n care mă închin	22
să nu-ndrăznești să mi te lași învins!	23
să-ți bată-n suflet câteva piroane	24
doar cântul cântărețului în zori	25
s-ascult strămoșii iroșiți în slavă	26
ignoră-i, suflete, fii fericit și taci!.....	27
prin cântec va aduce învieri	28
desprinderea de urme pe sub pași	29
în ziua ce cu suflete se-nfruptă	30
nuntirii ce se-anunță-n Univers!.....	31
de mă vei naște, mamă, încă-o dată	32

prin țară nu mai trece Dumnezeu	33
din darul tinereții în care au crezut	34
a doua oară-n palma lui Hristos	35
mai șiroiește sângele din coastă	36
eternitatea este o femeie!	37
auzi cum cântă zicâlașii?.....	38
și că nu-i om să fi băgat de seamă	39
spre stelele din poala nopții, mamă	40
și-a consimțit, spre dimineață: Fie!.....	41
foarte curând, Iisus o să învie	42
înviat în frunza verde	43
și săvârșesc tot alte deslușiri	44
clepsidră pentru spiritul divin	45
mesteacănul s-așterne sub securi	46
mă spovedesc și sper că o să ierți.....	47
în noaptea-aceea, când vândusem flori!	48
să nu mă mai sufoce disperarea	49
dar vin, deodată, zorii și-o ridică	50
să fiu cuprins de-o calmă bucurie	51
ca un pumnal de gheață și zăpadă	52
eroul a plecat, cândva, de-acasă!.....	53
din umbra lor în umbrele din mine	54
din preajma lui aleanuri și cuvinte	55
întâi și-ntâi tot eu m-am desfrunzit	56
ca o risipă de cenuși și fum	57
căci universul s-a împlut de miri	58
dar ia paharu-acesta de la mine!.....	59
deja-n nesomn numai poetul tace.....	60
să simt tăcerea gândurilor tale.....	61
în paginile-n care se destramă.....	62
îmi zvârl inima: înfrântă.....	63
din veșnicia primelor ninsori	64
să-ți deslușești în propriul tău destin.....	65
și să mă sting apoi din drag de drag.....	66
și degetele-mi picură cuvinte	67
să pot pleca apoi și mai departe	68